

se za soudních prázdnin. Na lhůty k rozsudečnému plnění se ustanovení § 225 c. ř. s. nevztahuje. To bylo vysloveno již zodpovědáním otázek k § 225 c. ř. s. Nejde o lhůtu procesní k provedení procesního úkonu smlouvou stran neprodlužitelnou, nýbrž o lhůtu dohodou stran prodlužitelnou stanovenou sice soudem, ale nikoli k úkonu procesnímu, nýbrž k plnění materiálního závazku. Na takové lhůty se nevztahuje ustanovení § 225 c. ř. s., který má na mysli lhůty k procesním úkonům. Proto, padla-li lhůta k plnění do soudních prázdnin, nebyl její běh staven prázdninami, a první soud právem povolil exekuci.

Čís. 9341.

Již v návrhu na povolení prozatímního opatření jest přesně označiti nárok, pro nějž se navrhuje prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 848/29.)

Návrhu na povolení prozatímního opatření soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 389 ex. ř. zcela zřetelně ukládá navrhovateli prozatímního opatření, že má mimo jiné také přesně označiti nárok, pro který se domáhá zatímního opatření. Návrh stěžovatelův však ohrožený nárok přesně neurčuje, nýbrž jen zcela povšechně tvrdí, že jde o soukromoprávní nárok, vyplývající z jeho práva nájemního. Nepřesné určení nároku nemůže ovšem stěžovatel napravit teprve v řízení opravném, neboť pro povolení prozatímního opatření jest rozhodným obsah návrhu (arg. § 389 ex. ř., slova »podávajíc návrh na prozatímní opatření«, něm. »bei Stellung des Antrages hat er den Anspruch genau zu bezeichnen«) a dovolací rekurs mylně doličuje, že prý soud mohl a měl z obsahu návrhu posouditi, o jaký nárok navrhovateli jde, — ježto tento názor jest v přímém rozporu s velicím předpisem § 389 ex. ř.

Čís. 9342.

Vyrovnačí řád.

Rekurs do usnesení o zastavení vyrovnacího řízení nemá sice odkladného účinku, avšak, zruší-li rekursní soud zastavovací usnesení, působí rozhodnutí rekursního soudu zpět a uvede vše v dřívější vztah. Veškerá právní jednání, opřená o zastavovací usnesení, pozbývají platnosti a jest je prohlásiti za bezúčinná.

S hlediska § 47 vyr. ř. rozhoduje, zda se ujednáním poskytuje objektivně věřiteli zvláštní výhoda, úvahy subjektivní nepřicházejí v úvahu. Ujednání se stalo v souvislosti s vyrovnacím řízením, došlo-li k němu